

rigtigt, at han i saa høj Grad, som han gør, bebrejder os det Standpunkt, vi nu tager: Den højtærede Minister vil gøre gældende, at det var letsindigt i sin Tid at gennemføre Forslaget om Gennemskæringen af Hvide Sande, men jeg kan slet ikke godkende denne Betragtning. Vi skulde den Gang gøre noget i Retning af at skabe bedre Afvandsingsbetingelser for Landbruget derovre, og det, vi gjorde, var et Forsøg. Maaske var det en Fejl — det vil jeg gerne erkende —, at vi den Gang gik til en Gennemskæring ved Hvide Sande i Stedet for at blive ved Skodbjerg, som det oprindeligt var foreslaaet, og det var vel ogsaa en Fejl, at vi ikke samtidig befæstede Løbet. Men bagefter kan vi jo alle sammen være kloge, og jeg synes nok, at de Udtalelser, som den højtærede Minister kommer med, er Bagklogskab og intet andet. Ingen kunde den Gang forudse, hvorledes det vilde komme til at gaa, derfor vedtog vi netop Forslaget som et Forsøg. Vi vilde navnlig se, om det lod sig gøre at holde et Løb aabent, eller om det vilde sande til, og i saa Henseende var der meget forskellige Opfattelser her i Tinget. Som det tidligere har været fremdraget, fremsatte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) den Udtalelse, at Vorherre skulde saamænd snart bygge Bro over den Kanal — det ærede Medlem mente dermed, at Løbet meget snart vilde sande til. Og det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) — hvis Spaadomsevne senere er blevet i høj Grad berømmet — spaaede den Gang, at enten vilde Løbet holde sig i den Rende, som nu blev gravet, eller ogsaa vilde det sande til, eller ogsaa vilde det udvide sig. Det ærede Medlem anførte, for at være fuldstændig sikker, disse tre Muligheder. Jeg synes egentlig nok, at det ærede Medlem kunde have nøjedes med de to: Enten vilde Løbet sande til, eller det vilde udvide sig, men, som sagt, for at være fuldkommen sikker tog han den tredje med. Dette viser, at man paa det Tidspunkt aldeles ikke var saa klar over, hvorledes det hele vilde arte sig, og derfor kunde det være meget vel begrundet, at man gik til dette Forsøg. Naar den højtærede Minister nu taler om, at de Indbygninger, der blev lavet i Henhold til den i 1912 vedtagne

Lov, er mislykkedes, saa har den ærede Minister jo selv tidligere givet en Begrundelse for, hvorfor de er mislykkedes. Den væsentligste Grund var jo den, at Arbejdet blev for sent paabegyndt; det var Tanken at paabegynde det i Maj 1912, men der blev først taget fat paa Arbejdet i August 1912. Den højtærede Minister har jo givet den Betragtning, at dette var den væsentligste Grund, sin Sanktion. Der var i Virkeligheden forskellige sammenstødende uheldige Omstændigheder, men det, at Værkerne blev brudt ned ved en Storm, skyldtes navnlig den sene Paabegyndelse af Arbejdet. Dette fremgaar af den Erklæring, som er afgivet af Etatsraad Monberg, og denne Betragtning er tiltraadt af Vandbygningsdirektøren, foruden at den, som sagt, paa et tidligere Tidspunkt er godkendt her af den højtærede Minister. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Ministers Anke mod det Mindretal, jeg tilhører, hviler paa et noget løst Grundlag.

Den højtærede Minister tillægger os, saaledes som jeg har anført, andre Motiver end de rent saglige. Jeg spørger den højtærede Minister, med hvilken Berettigelse han gør det. Jeg synes ikke, at den højtærede Minister har nogen Ret til i denne Forbindelse at tale om Insolvens o. s. v., thi den højtærede Ministers eget Forslag er dog i Virkeligheden en eneste stor Falliterklæring. Den højtærede Minister vidste jo hverken ud eller ind, og saa kom han med dette Forslag om en Kommission. Det blev ved første Behandling af et Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) — betegnet som et Forslag med falsk Etikette, idet det lod paa en midlertidig Lukning, men Meningen var selvfølgelig, at Lukningen skulde være endelig. Jeg maa nu sige, at jeg paa det Tidspunkt virkelig opfattede den højtærede Ministers Lovforslag saaledes, at Meningen var, at Lukningen skulde være midlertidig. Jeg troede den højtærede Minister. Jeg har ingen Sinde lagt Skjul paa, at jeg i mange Henseender har set med megen Sympati paa den højtærede Minister, og jeg har været en af de første her i Tinget til at anerkende ham. Jeg troede den Gang, at Luknin-